

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ústí nad Labem - pobočka v Liberci rozhodl samosoudkyní Mgr. Karolínou Tylovou, LL.M. ve věci

žalobce: X, narozen X
státní příslušnost X
bytem X

proti

žalovanému: **Ministerstvo vnitra**
sídlem Nad Štolou 3, poštovní schránka 21/OAM,
Praha 7

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 15. 4. 2021, č. j. X,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Dne 15. 2. 2021 podal žalobce žádost o udělení mezinárodní ochrany v České republice, k níž dne 24. 2. 2021 poskytl údaje. Uvedl, že je státním příslušníkem Gruzie, gruzínské národnosti, vyznává pravoslavné křesťanství, nikdy nebyl členem žádné politické strany nebo skupiny, o politiku se nezajímá. Žalobce je ženatý, jeho manželka a tři děti jsou rovněž státními příslušníky Gruzie. Ve vlasti naposledy trvale žil ve městě X. Vlast opustil 1. 2. 2020, kdy odletěl do České republiky. V jiných státech Evropské unie žalobce nepobýval a o udělení mezinárodní ochrany dosud nikde nežádal. K důvodům žádosti o mezinárodní ochranu sdělil, že si za účelem podnikání vypůjčil od soukromé osoby finanční prostředky, které však nemohl vrátit, a věřitel mu začal vyhrožovat. Vyřídil si proto pracovní vízum a odjel do České republiky za prací. V únoru 2021 mu však zaměstnavatel sdělil, že tam již pracovat nemůže, protože mu skončilo pracovní povolení. Žalobce by chtěl v České republice i nadále zůstat a pracovat zde.
2. Doplnující pohovor k žádosti o udělení mezinárodní ochrany byl s žalobcem proveden téhož dne. Žalobce upřesnil, že po svém příjezdu do České republiky v únoru 2020 pracoval v X ve firmě X, ale když začala pandemie COVID-19, firma se uzavřela. Žalobce následně působil ve firmě X, kde setrval až do února 2021. Požádat o mezinárodní ochranu v České republice mu poradili kamarádi. Zopakoval, že ve vlasti dluží hodně peněz, a rád by proto v České republice i nadále pracoval. Na otázku žalovaného, proč si nepožádal o prodloužení pracovního povolení, žalobce odpověděl, že za současné epidemické situace není možné, aby jel do vlasti a tam si vyřídil nové pracovní vízum. Žalobce se dále vyjádřil k dluhu, který má. Sdělil, že si s jedním známým v roce 2016 z banky vypůjčili finanční prostředky na podnikání. Žalobce si půjčil 12 000 USD a jeho známý 8 000 USD. Dále ještě žalobce dluží 10 000 USD dalším soukromým osobám. Když bance peníze nesplatili, zajistili žalobci a jeho známému domy. V případě, že dluh nebude splacen, domy se prodají. Banka žalobci umožnila dluh splácet, ale díky úrokům se dlužná částka minimálně o polovinu zvýšila. Známý žalobci v této souvislosti vyhrožuje a chce, aby peníze bance zaplatil, protože dluh vznikl vinou žalobce. Ostatním věřitelům žalobce slíbil, že dlužné prostředky uhradí z peněz, které si vydělá v České republice. Když se žalobce dostal do finančních problémů, jeho známý ho fyzicky napadl a vyhrožoval, že pokud dluh nesplatí, ublíží i jeho rodině a dětem. Žalobce se kvůli výhrůžkám na nikoho s žádostí o pomoc neobrátil, protože si je vědom odpovědnosti za svůj dluh a ví, že dotyčný známý má obavu o svůj dům, proto se chová tak, jak se chová. Jiné potíže žalobce ve vlasti neměl. Do vlasti se však vrátit nemůže, dokud nebude mít něco splaceno ze svého dluhu. V České republice má žalobce šanci alespoň nějaké peníze vydělat, v Gruzii takovou možnost v současnosti nemá.
3. Napadeným rozhodnutím žalovaný zamítl žalobcovu žádost o udělení mezinárodní ochrany podle § 16 odst. 2 zákona č. 329/1999 Sb., o azylu (dále jen „zákon o azylu“), jako zjevně nedůvodnou. Vycházel přitom z výpovědi žalobce a dále z informací, které shromáždil v průběhu správního řízení ohledně politické a bezpečnostní situace o stavu dodržování lidských práv v Gruzii. Konkrétně vycházel z materiálu Hodnocení Gruzie jako bezpečné země původu, stav - listopad 2020. Konstatoval, že žalobce je státním příslušníkem Gruzie, přičemž v souladu s § 2 vyhlášky ministerstva vnitra č. 328/2015 Sb., kterou se provádí zákon o azylu a zákon o dočasné ochraně cizinců, Česká republika považuje Gruzii s výjimkou Abcházie a Jižní Osetie za tzv. bezpečnou zemi původu ve

smyslu § 2 odst. 1 písm. k) zákona o azylu. V Gruzii obecně a soustavně nedochází k pronásledování, mučení nebo nelidskému nebo ponižujícímu zacházení či trestům a hrozbě z důvodu svévolného násilí v případě mezinárodního nebo vnitřního ozbrojeného konfliktu a její občané nebo osoby bez státního občanství ji neopouštějí z důvodů uvedených v § 12 nebo § 14a zákona o azylu. Gruzie rovněž ratifikovala a dodržuje mezinárodní smlouvy o lidských právech a základních svobodách, včetně norem týkajících se účinných opravných prostředků a umožňuje činnost právníkům osobám, které dohlíží nad stavem dodržování lidských práv. Gruzie se maximálně snaží mezinárodní dohody týkající se lidských práv dodržovat. Organizace Freedom House ve své zprávě svoboda ve světě 2020 přiřazuje Gruzii status „částečně svobodná“. Žalovaný shledal na základě výše uvedené informace o politické situaci a stavu dodržování lidských práv v Gruzii a na základě výpovědi žalobce, že v jeho případě lze Gruzii považovat za bezpečnou zemi původu ve smyslu zákona o azylu. Dle žalovaného bylo v průběhu řízení objasněno, že důvodem podání žádosti o udělení mezinárodní ochrany žalobce je obava z výhružek soukromých osob z důvodu nesplaceného dluhu a snaha o legalizaci pobytu v České republice za účelem zaměstnání. Žalovaný konstatoval, že zmiňované výhrůžky ani napadení ze strany svého známého žalobce neoznámil policii ve své vlasti s konstatováním, že si je vědom odpovědnosti za svůj dluh. Z přiloženého materiálu Hodnocení Gruzie jako bezpečné země původu, stav - listopad 2020 přitom vyplývá, že gruzínští občané mohou na obranu svých práv využít řadu legálních prostředků, včetně podání stížnosti ke státnímu zastupitelství a dalším justičním institucím. Případným zneužitím pravomoci státních úřadů se rovněž zabývá ombudsman a řada nevládních organizací, které poskytují efektivní pomoc v případě porušení práv jednotlivců. Žalovaný zdůraznil, že žalobce nikdy neměl žádné problémy se státními orgány své vlasti kvůli své rase, národnosti, náboženství, pohlaví, příslušnosti k sociální skupině či politickému přesvědčení. Nelze proto dojít k závěru, že by příslušnými gruzínskými orgány měla být žalobci odmítnuta ochrana, nebo že by stát nebyl v případě potřeby schopen či ochoten žalobci poskytnout pomoc. Žalovaný v této souvislosti odkazoval na rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 10. 3. 2004, sp. zn. 3 Azs 22/2004, a ze dne 13. 9. 2004, sp. zn. 4 Azs 160/2004. Žalovaný považoval podání žádosti o mezinárodní ochranu za zjevně účelové, neboť žalobce o mezinárodní ochranu požádal až v momentě, kdy mu skončila platnost pracovního povolení na území České republiky, a žalobce byl vystaven realitě návratu do vlasti.

4. V rozhodnutí žalovaného napadl žalobce včasnou žalobou. Namítal, že žalovaný bagatelizoval důvod, pro který žalobce požádal o mezinárodní ochranu. V napadeném rozhodnutí se žalovaný nezabýval aktuální situací v Gruzii ve vztahu k relevantním okolnostem případu žalobce. V rámci pohovoru k žádosti o mezinárodní ochranu žalobce uvedl, že obavy z vyhrožování ze strany věřitelů v Gruzii dosáhly enormně vysoké intenzity ve chvíli, kdy jeden z věřitelů žalobce dokonce fyzicky napadl a vyhrožoval mu, že pokud dluh nesplatí, ublíží i jeho rodině a dětem. V důsledku opakovaného vyhrožování ze strany věřitelů byl žalobce de facto donucen svou zemi opustit, a proto začal podnikat kroky k získání práce v zahraničí. Věřitelům sdělil, že jede do České republiky vydělat peníze, aby dluh splatil. Na to mu jeden z věřitelů řekl, že pokud peníze nesplatí, zabije ho a totéž mu vzkazoval přes známé i do České republiky. Pokud by se žalobce musel vrátit do země původu v současné době, nebyl by schopen dluhy věřitelům uhradit, a proto se obává, že by v případě jeho návratu do vlasti došlo ze strany věřitelů na faktickou realizaci uvedených výhružek. Žalobci v případě návratu do vlasti tedy hrozí nebezpečí vážné újmy

ve smyslu § 14a zákona o azylu. Vzhledem k tomu, že žalovaný nijak nezpochyboval ani nerozporoval pravdivost výpovědi žalobce, byl povinen zabývat se tím, zda skutečnosti jím uváděné svědčí o tom, že by žalobce mohl být vystaven pronásledování z důvodu uvedených

v

§ 12 zákona o azylu, nebo zda žalobci hrozí vážná újma ve smyslu § 14a zákona o azylu. Na aplikaci těchto zákonných ustanovení však žalovaný zcela rezignoval. Namísto toho rovnou zamítl žádost žalobce jako zjevně neodůvodněnou, ačkoli v napadeném rozhodnutí zcela absentuje jakékoli správní uvážení ve vztahu k § 16 odst. 2 zákona o azylu. Rozhodnutí, v němž není vzat v potaz subjektivní prvek celého příběhu, vykazuje znaky svévole. Žalobcem uváděné skutečnosti přitom s největší pravděpodobností svědčí o tom, že by byl žalobce v zemi svého původu vystaven pronásledování z důvodu uvedených v § 12 zákona o azylu a hrozí mu i vážná újma ve smyslu § 14a téhož zákona. Žalobce zdůraznil, že jeho výpověď ve správním řízení byla zcela konzistentní, ze strany žalovaného nebyla nijak zpochybněna. I když se užitím institutu bezpečné země původu přenáší důkazní břemeno na žadatele o mezinárodní ochranu, neznamená to, že by jeho věrohodná výpověď ztratila v porovnání se standardním způsobem rozhodování o žádosti svojí důkazní sílu a zásadní význam v rámci dokazování. Žalobce ostatně nebyl poučen o tom, že by žalovaný měl v úmyslu aplikovat institut bezpečné země původu a že by žalobce měl prokazovat svůj azylový příběh i jinými důkazními prostředky, než jen svojí výpovědí. Žalovaný se s žalobcovou výpovědí nijak nevypořádal. Odkázal pouze na zprávu o zemi původu, z níž ovšem plyne, že Gruzie trpí systémovými nedostatky, což má úzkou souvislost s tvrzením žalobce. Podle judikatury může žalovaný zcela vyloučit z celkového posouzení pouze ta fakta, u nichž je postaveno téměř najisto, že se nestala. Ostatní tvrzení musí být součástí celkové posouzení rizika, kde jim je přisouzena váha podle míry pravděpodobnosti, s jakou lze soudit, že odpovídají skutečnosti. Takovou úvahu však napadené rozhodnutí postrádá. Žalovaný se měl zabývat žalobcovou výpovědí nikoli ve smyslu důvodnosti žádosti o udělení mezinárodní ochrany jako takové, nýbrž v tom smyslu, zda jsou tato tvrzení způsobilá vyvrátit domněnku, že Gruzie je pro žalobce bezpečnou zemí původu. Žalobce z uvedených důvodů považoval napadené rozhodnutí za nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů a závěr žalovaného o zjevné nedůvodnosti žádosti žalobce za předčasný. Navrhoval proto, aby napadené rozhodnutí žalovaného bylo zrušeno a věc mu vrácena k dalšímu řízení.

5. V písemném vyjádření k žalobě žalovaný především odkázal na obsah správního spisu a napadené rozhodnutí. Trval na tom, že zjistil skutečný stav věci a přihlédl ke všemu, co vyšlo v řízení najevo, a jeho rozhodnutí je i přezkoumatelným a dostatečným způsobem odůvodněno. Žalovaný se žádostí žalobce odpovědně zabýval a posoudil ji řádným procesním způsobem v rozsahu odpovídajícímu aplikaci § 16 odst. 2 zákona o azylu, tj. ve vazbě na skutečnost, že Česká republika považuje Gruzii za bezpečnou zemi původu podle § 2 odst. 1 písm. k) zákona o azylu, a žalobce neprokázal, že v jeho případě Gruzii vůči němu za bezpečnou zemi původu považovat nelze. V průběhu řízení před správním orgánem bylo zřejmé, že žalobce svoji vlast neopustil na základě žádného z relevantních důvodů ve smyslu zákona o azylu a ani jeho obavy z návratu do Gruzie nelze považovat za opodstatněné ve smyslu § 12 a § 14a zákona o azylu. Důvodem podání žádosti žalobce o udělení mezinárodní ochrany je jeho obava z výhrůzek soukromých osob, od kterých si půjčil peníze a má u nich dluh, který po něm tyto osoby chtějí splatit. Žalobce na základě pracovního víza odjel do České republiky, ale v únoru roku 2021 mu zaměstnavatel sdělil, že už u něj pracovat nemůže, následně mu skončilo pracovní povolení. Žalobce by v České

republice chtěl i nadále zůstat a pracovat, a proto požádal o mezinárodní ochranu. K obavě žalobce z jednání soukromých osob žalovaný uvedl, že v případě jakýchkoli problémů v zemi má žalobce možnost využít ochrany kompetentních orgánů. Pokud by došlo k nečinnosti či zneužití pravomoci, mohl se žalobce obrátit na ombudsmana či na nevládní organizace. V této souvislosti žalovaný citoval rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 11. 3. 2004, sp. zn. 6 Azs 8/2003. Použité informační zdroje jsou pro závěr, že Gruzii lze vůči žalobci považovat za bezpečnou zemi původu, zcela dostačující a byly zpracovány žalovaným na základě relevantních informačních zdrojů, které jsou v užitých zprávách citovány.

6. Krajský soud po zjištění, že napadené rozhodnutí je způsobilé k přezkumu podle § 65 a násl. zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“), a žaloba byla podána v zákonné lhůtě, tj. dle § 32 odst. 1 zákona o azylu před uplynutím patnácti dnů od doručení napadeného rozhodnutí žalobci, přezkoumal napadené rozhodnutí žalovaného, jakož i řízení, které vydání tohoto rozhodnutí předcházelo, a dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.
7. Předmětem přezkumu krajského soudu bylo rozhodnutí žalovaného o zamítnutí žalobcovy žádosti o udělení mezinárodní ochrany podle § 16 odst. 2 zákona o azylu. Podle tohoto ustanovení se žádost zamítne jako zjevně nedůvodná, jestliže žadatel přichází ze státu, který Česká republika považuje za bezpečnou zemi původu, neprokáže-li žadatel o udělení mezinárodní ochrany, že v jeho případě tento stát za takovou zemi považovat nelze (viz též čl. 31 odst. 8 písm. b, čl. 32 odst. 2 a čl. 36 směrnice Evropského parlamentu a Rady č. 2013/32/EU, o společných řízeních pro přiznávání a odnímání statusu mezinárodní ochrany, tzv. procedurální směrnice).
8. Ministerstvo vnitra vydalo na základě zmocnění v § 86 odst. 4 zákona o azylu vyhlášku č. 328/2015 Sb., kterou se provádí zákon o azylu a zákon o dočasné ochraně cizinců, v níž mimo jiné upravilo seznam zemí, které Česká republika považuje za bezpečné země původu (k tomuto postupu viz též čl. 37 procedurální směrnice). Vyhláškou č. 68/2019 Sb. byla mezi tyto země zařazena Gruzie s výjimkou Abcházie a Jižní Osetie, a to s účinností od 23. 3. 2019.
9. Vzhledem k tomu, že žalobce pochází z města X, které neleží v Abcházii ani v Jižní Osetii, a žalobce v žalobě žádným způsobem nezpochybňoval zařazení Gruzie mezi bezpečné země původu, krajský soud se v souladu s výše uvedeným zabýval pouze otázkou, zda se žalobci podařilo prokázat, že v jeho konkrétním případě nelze Gruzii považovat za bezpečnou zemi původu. Krajský soud přitom zdůrazňuje, že ustanovení § 16 odst. 2 zákona o azylu stanovuje zvláštní pravidlo pro rozložení důkazního břemene v řízení o žádosti o udělení mezinárodní ochrany. Nejvyšší správní soud ve své konstantní judikatuře setrvale vychází z toho, že *„pokud žadatel o mezinárodní ochranu pochází z bezpečné země, u které se předpokládá, že neporušuje práva vlastních občanů a dodržuje mezinárodní závazky, leží hlavní odpovědnost na prokázání opaku právě na žadateli (...). Pokud se tedy udělení mezinárodní ochrany domáhá žadatel ze země patřící mezi bezpečné země původu, je jeho úkolem přesvědčit žalovaného, že žádost nelze zamítnout podle § 16 odst. 2 zákona o azylu, ale že jeho mimořádný příběh odůvodňuje věcné posouzení žádosti podle zákona o azylu.“* (viz usnesení ze dne 8. 10. 2020, č. j. 10 Azs 232/2020 - 32). Shodně se však vyjádřil kasační soud již v rozsudku ze dne 30. 9. 2008, č. j. 5 Azs 66/2008 - 70, ale i v řadě dalších rozhodnutí (viz např. usnesení ze dne 23. 9. 2020, č. j. 6 Azs 209/2020 - 29, ze dne 24. 9. 2020, č. j. 1 Azs 49/2020 - 34 a další). Je to tedy primárně žadatel o mezinárodní ochranu, který musí

tvrdit a také prokázat, že v jeho individuálním případě jinak bezpečnou zemi původu za bezpečnou považovat nelze.

10. Krajský soud dospěl k závěru, že nic takového se žalobci prokázat nepodařilo. Žalobce sám během správního řízení uvedl, že si na chování soukromých osob (věřitelů žalobce), které mu měly vyhrožovat, a v jednom případě ho i fyzicky napadnout, nikde nestěžoval. Žalobce ale měl a mohl využít mechanismů, které mu právní řád v jeho vlasti poskytuje k ochraně jeho osoby. To však neučinil, ani neprokázal, že tyto prostředky v jeho zemi neexistují, nebo je nemůže využít. Pokud žadatel přicházející z bezpečné země původu nedoloží, že v jeho případě tuto zemi nelze za bezpečnou považovat (což bylo v případě žalobce splněno), platí že nedochází ze strany žalovaného k hodnocení, zda žadatel splňuje podmínky pro udělení mezinárodní ochrany dle § 12, § 13, § 14, § 14a a § 14b zákona o azylu (viz např. rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 8. 10. 2020, č. j. 10 Azs 232/2020 - 32, ze dne 23. 9. 2020, č. j. 6 Azs 209/2020 - 29, ze dne 24. 9. 2020, č. j. 1 Azs 49/2020 - 32, ze dne 30. 9. 2020, č. j. 9 Azs 185/2020 - 30, ze dne 24. 11. 2020, č. j. 4 Azs 229/2020 - 32, ze dne 4. 12. 2020, č. j. 3 Azs 129/2020 - 68, ze dne 11. 11. 2020, č. j. 6 Azs 240/2020 - 34, či ze dne 17. 2. 2021, č. j. 7 Azs 347/2020 - 23).
11. Pokud jde o zprávu o zemi původu Hodnocení Gruzie jako bezpečné země původu - stav listopad 2020, byl s touto zprávou žalobce seznámen a nenavrhl doplnění dokazování, ani netvrdil další skutečnosti ke své žádosti, ze kterých by plynulo, proč by v jeho případě nebylo možné Gruzii považovat za bezpečnou zemi původu. V citované zprávě je uveden seznam zdrojů, z nichž žalovaný při jejím zpracování vycházel, z nichž je evidentní, že se jedná o zdroje objektivní, nezávislé a veřejně dostupné.
12. Z hlediska celkového kontextu věci nelze přehlédnout ani to, že žalobce o mezinárodní ochranu v České republice požádal nikoli bezprostředně po příjezdu, ale až poté, co mu skončila platnost pracovního povolení na území.
13. Krajský soud nesouhlasí s tvrzením, že nebyl náležitě zjištěn skutečný stav věci, resp. že by nebyly reflektovány konkrétní okolnosti dané věci. Napadené rozhodnutí považuje za plně přezkoumatelné a správné.
14. Žalobce se svými námitkami neuspěl. Jelikož v řízení o žalobě nevyšly najevo žádné vady, k nimž je nutno přihlížet z úřední povinnosti, krajský soud zamítl žalobu jako nedůvodnou (§ 78 odst. 7 s. ř. s.).
15. O náhradě nákladů řízení rozhodl soud v souladu s ustanovením § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobce nemá právo na náhradu nákladů řízení, neboť ve věci neměl úspěch. Žalovanému, kterému by jinak jakožto úspěšnému účastníku řízení právo na náhradu nákladu řízení příslušelo, náklady řízení nad rámec jeho úřední činnosti nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat **kasační stížnost** ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty

na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu

a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Liberec dne 1. září 2021

Mgr. Karolína Tylová, LL.M.
samosoudkyně